

stemmelsen vil vistnok ogsaa, naar den bliver anvendt med Strenghed, kunne ramme det i dets Livsnerve. Endvidere foreslaar Paragraffen, at samme Straf ifalder den, der søger Erhverv ved Uterlighed mod Naturen. Det har vist sig under forskellige kriminelle Sager, at dette Erhverv ikke er helt ualmindeligt her i Landet og navnlig ikke her i København. Der er derfor vistnok al Grund til at søge Straffemidler derimod.

I 2det Kapitel indeholdes forskellige Bestemmelser af mere almindelig Natur. Det foreslaas først i § 9, at naar en Person, der udstaar Frihedsstraf, under sin Straffetid hensættes i Strafcelle, skal den Tid, i hvilken han sidder der, ikke medregnes til hans Straffetid, saaledes at hans Straffetid forlænges med et saa stort Tillæg af Tid, som han under den har siddet i Strafcelle. Ligeledes foreslaas det, at naar en Person er idømt Straf af Tvangsarbejde, kan det af Anstaltens Bestyrelse efter Inspektørens Forslag fastsættes, hvilket Maal af Arbejde han skønnes at kunne udføre i sin Straffetid, og naar han har udført dette Maal — hvad enten det sættes til en kortere eller længere Tid, men ogsaa først da — er hans Straffetid forbi. — Endvidere fastsættes det, at i Reglementer for Tvangsarbejdsanstalter skal der kunne optages Bestemmelser om Undervisning og Opdragelse af Lemmerne samt Belønninger for god Opførsel. — Dernæst kommer der et Forslag om, at til disse disciplinære Straffe, som efter Fattiglovens § 41 kunne fastsættes for Tvangsarbejdsanstalter, kan der tilføjes, at Anstaltens Bestyrelse efter dertil af Stedets Politimester i hvert enkelt Tilfælde meddelt Samtykke kan for grovere Ordener ikende Lemmerne staaende Arrest samt de mandlige Voldsforbrydere legemlig Revselse efter de i denne Lov givne Regler. Derimod foreslaas det at afskaffe Spændetrøje som Disciplinærstraf, idet det vistnok tør siges at have vist sig, at Spændetrøje som Straffemiddel er ret uheldig. Medens altsaa Legemsstraf for Tvangsarbejdsfanger efter dette Forslag alene vil komme til Anvendelse paa mandlige Voldsforbrydere, over for hvilke andre Straffe have vist sig uvirksomme, foreslaas der i det næste Stykke, at hvis der indrettes en Tvangsarbejdsanstalt eller en særlig Afdeling af en saadan alene for Voldsforbrydere eller for Personer, over for hvilke de almindelige Tvangsarbejdsanstalters Disciplinærmidler have vist sig utilstrækkelige, kan legemlig Revselse efter denne Lovs Regler

bringes i Anvendelse paa de der anbragte Mandspersoner. — Dernæst er det foreslaaet med Hensyn til legemlig Revselse efter denne Paragraf ligesom efter Forslagets § 2, at Justitsministeren hvert Aar skal afgive Beretning til Kongen og Rigsdagen om de Tilfælde, hvori Straffen har været bragt til Anvendelse. — Det foreslaas endvidere, at Straf af Fængsel paa almindelig Fangekost skal være forbunden med Arbejdstvang, og at Tvangsarbejde som Strafart skal være sideordnet med Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

Jeg kommer saa til §§ 10 og 11, af hvilke den første foreslaar Nedsættelse af Minimum i de Tilfælde, i hvilke ifølge den bestaaende Lovgivning den laveste for en Forbrydelse fastsatte Straf er Fængsel paa Vand og Brød, idet Straffen saa skal kunne nedsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i mindst den dobbelte Tid. I § 11 bestemmes, at i de Tilfælde, i hvilke ifølge Straffelovens Kap. 23—27 den laveste Straf er Strafarbejde i 8 Maaneder eller 1 Aar, kan Straffen under formildende Omstændigheder nedsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i henholdsvis 4 og 6 Maaneder.

Bestemmelsen i § 12 gaar ud paa at forhøje den kriminelle Lavalder, som før nævnt, til 14 Aar, og i naturlig Konsekvens deraf bestemmes, at Forbrydelser, begaaede af Børn mellem 14—15 Aar, skulle straffes paa samme Maade som Forbrydelser udøvede af unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar. — Efter § 13 kan legemlig Straf ikke idømmes Personer under 18 Aar uden for de i denne Lov nævnte Tilfælde. Det er ogsaa — hvad jeg glemte at nævne før — et af de Forslag, som man har ønsket at faa med, og som jeg har ment at kunne gaa med til, naar Lovforslaget var begrænset til en bestemt Tid, eftersom det nu i de senere Aar har vist sig, at Legemsstraffe for almindelige Forbrydelser paa Børn og unge Mennesker ere blevne anvendt i stadig ringere Omfang, og at ogsaa Antallet af de Tilfælde, hvor saadanne Legemsstraffe eksekveres, igennem Benaadningsvejen bliver mindre og mindre. Hvorvidt det vil være rigtigt helt at ophæve denne Straf her, kan jo være tvivlsomt, men jeg har dog ment, at man som et Forsøg for et begrænset Tidsrum meget vel kunde gaa med dertil, for at vinde Erfaring om, hvorvidt det er en Straf, der helt kan undværes eller ikke. — I § 14 foreslaas det, at det ved Udmaalingen af Straf for en almindelig Forbrydelse samt for Betleri